



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1288/2023
18.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца „ЕТЕРНИТА“ ДОО Поповац, чији је пуномоћник Тодоров Иванка, адвокат у ..., против туженог „МИН ВАГОНКА“ АД у стечају, Ниш, чији је пуномоћник Александар Јовановић, адвокат у ..., уз учешће умешача на страни туженог „АА“ ДОО ..., чији је пуномоћник Милан Младеновић, адвокат у ..., ради излучења покретних ствари из стечајне масе, вредност предмета спора 500.000,00 динара, одлучујући о ревизији умешача изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 961/22 од 02.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 18.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији умешача изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 961/22 од 02.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија умешача, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 961/22 од 02.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Нишу П 308/2021 од 23.11.2021. године првим ставом изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да тужилац на роби која је ушла у стечајну масу у стечајном поступку Ст. 24/2015, који се води пред Привредним судом у Нишу према стечајном дужнику овде туженом, ближе наведеној у изреци пресуде, има излучно право, и одбијен је захтев да се обавезе тужени да робу која је у његовој државини излучи из стечајне масе и исту преда тужиоцу. Ставом другим наведене пресуде обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 145.500,00 динара, док је ставом трећим обавезан тужилац да умешачу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 94.500,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 961/22 од 02.03.2023. године, у ставу I изреке, делимично је одбијена жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда у ставу

првом изреке, у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да тужилац има излучно право на роби која је ушла у стечајну масу туженог, и то наведеној у овом ставу изреке другостепене пресуде. У ставу II изреке делимично је преиначена првостепена пресуда у ставу првом изреке, у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужилац стекао излучно право на роби која је ушла у стечајну масу туженог „МИН ВАГОНКА“ АД у стечају Ниш, у стечајном поступку Ст.бр. 24/2015, који се води пред Привредним судом у Нишу наведеној у ставу другом изреке другостепене пресуде, тако што је усвојен тужбени захтев и утврђено да на тој роби тужилац има излучно право. У ставу III изреке преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде и решено тако да свака странка сноси своје трошкове поступка. У ставу IV изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке и решено тако да се одбија као неоснован захтев умешача на страни туженог да му тужилац накнади трошкове парничног поступка. У ставу V изреке обавезан је тужени да накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 69.200,00 динара.

Против другостепене пресуде у делу којим је тужбени захтев усвојен, умешач на страни туженог је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије умешача, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23 - др. закон).

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је утврђено да тужилац има излучно право на роби која је ушла у стечајну масу туженог, а која је роба ближе описана у изреци другостепене пресуде. Према разлозима побијане одлуке, тужени је привредно друштво које се бавило производњом и ремонтом шинских возила и имало је круг корисника услуга. Тужилац је био у пословном односу са туженим привредним друштвом, по неколико основа. Тужилац је између осталог, туженом испоручивао робу, материјал за рад који је тужени користио у реализацији послова које је закључивао са другим наручиоцима, односно пословним партнерима. Отуд и потраживање тужиоца које је пријавио у стечајном поступку који се води према туженом, а по основу рачуна за фактурисану робу која је по том основу испоручена туженом, а није плаћена до момента отварања стечајног поступка. Са друге стране, тужилац је код туженог ускладиштио и робу која је туженом предата ради реализације њиховог посла, производње обртних постоља и рамова обртних постоља. Према оцени другостепеног суда, тужилац је доказао да је ствари које су предмет излучног захтева предао туженом ради извршења посла и израде наручене робе, као и да се део тих ствари налази и даље у поседу (у складишту) стечајног дужника, овде туженог, па је закључио да је основан његов захтев за излучење истих из стечајне масе, па је том делу првостепена одлука преиначена.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима је заснована побијана другостепена одлука, Врховни суд налази да у конкретном

случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за изузетну дозвољеност ревизије. Ревидент ревизијом оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање и указује на битне повреде одредаба парничног поступка, из којих разлога се посебна ревизија не може изјавити. Другостепени суд је из изведених доказа утврдио да је роба на којој је утврђено излучно право тужиоцу, предата туженом ради извршења посла и изради наручене робе. У таквој чињеничној ситуацији, насупрот ревизијским наводима, не постоји потреба да у конкретном случају буду разматрана правна питања због потребе тумачења права у погледу основа и начина стицања стварних права на стварима, будући да примена наведеног материјалног права зависи од утврђених чињеница. Такође, иако се позива на различиту судску праксу, ревидент не указује на конкретне одлуке судова у којима је другачије пресуђено у истоврсној чињеничноправној ситуацији, па стога не стоји ни разлог уједначавања судске праксе за изузетну дозвољеност ревизије.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23 - др. закон) и нашао да ревизија умешача није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 06.12.2018. године. Вредност предмета спора износи 500.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић